

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

อุตสาหกรรมท่องเที่ยวที่ขยับขึ้น ประกอบด้วยธุรกิจหลายประเภท ทั้งธุรกิจที่เกี่ยวข้องโดยตรง และธุรกิจที่เกี่ยวข้องทางอ้อม หรือธุรกิจสนับสนุนต่างๆ การใช้บริการของนักท่องเที่ยวย่อมรวมถึงการผลิตสินค้าที่นักท่องเที่ยวซื้อก็จะต้องมีการลงทุน ซึ่งผลประโยชน์จะตกอยู่ในประเทศและจะช่วยให้เกิดงานอาชีพอีกหลายแขนง เกิดการหมุนเวียนทางเศรษฐกิจ นอกจากนี้ทางด้านสังคมการท่องเที่ยวหมายถึงการพักผ่อนคลาย ความตึงเครียด พร้อมกับการได้รับความรู้ ความเข้าใจในวัฒนธรรมที่แตกต่างออกไป อุตสาหกรรมท่องเที่ยวจึงถือว่าเป็นแหล่งที่มาของรายได้ในรูปแบบเงินตรา ซึ่งจะมีส่วนช่วยสร้างเสถียรภาพให้กับดุลการชำระเงินได้ เป็นอย่างมาก นอกจากนี้การท่องเที่ยวยังมีบทบาทช่วยกระตุ้นให้มีการนำเอาทรัพยากรของประเทศมาใช้ประโยชน์อย่างกว้างขวาง ที่ผู้อยู่ในท้องถิ่นได้เก็บมาประดิษฐ์เป็นหัตถกรรมพื้นบ้านขายเป็นของที่ระลึกสำหรับนักท่องเที่ยว ซึ่งสรุปได้ว่าบทบาทและความสำคัญของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวต่อเศรษฐกิจสังคมและการเมือง ธุรกิจการท่องเที่ยวจึงถือว่าเป็นธุรกิจที่มีความเกี่ยวข้องกับธุรกิจหลายด้าน โดยเป็นธุรกิจที่ให้บริการแก่นักท่องเที่ยว ไม่ว่าจะเป็นธุรกิจที่พักแรม ธุรกิจอาหารและเครื่องดื่ม ธุรกิจการขนส่ง ธุรกิจร้านค้าของที่ระลึก และธุรกิจอื่นๆ ธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเหล่านี้มีความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องกันอยู่ตลอดเวลาตราบเท่าที่ยังมีนักท่องเที่ยวเดินทางมาท่องเที่ยว และเป็นธุรกิจที่เป็นองค์ประกอบที่สำคัญสำหรับอุตสาหกรรมท่องเที่ยว มักคู่เทศก์ในฐานะผู้เป็นคนกลางติดต่อประสานงานระหว่างธุรกิจต่างๆ เหล่านี้กับนักท่องเที่ยว ดังนั้นการศึกษาถึงธุรกิจท่องเที่ยวแต่ละประเภทเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง ในปัจจุบันอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมมีการขยายตัวสูงขึ้น มีบทบาทความสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจ และสังคมของประเทศไทยเป็นอย่างมาก ถือเป็นแหล่งรายได้ที่สำคัญนำมาซึ่งเงินตราต่างประเทศ การสร้างงาน และการกระจายความเจริญไปสู่ภูมิภาค

นอกจากนี้การท่องเที่ยวยังมีส่วนสำคัญในการพัฒนาระบบโครงสร้างพื้นฐานของการคมนาคมขนส่งรวมไปถึงการค้าและการลงทุน เมื่อประเทศประสบภาวะวิกฤตทางเศรษฐกิจ การท่องเที่ยวมีบทบาทสำคัญในการสร้างรายได้ให้กับประเทศสามารถช่วยให้เศรษฐกิจฟื้นตัวได้ในเวลาที่รวดเร็วกว่าภาคการผลิตและภาคบริการอื่นๆ อย่างไรก็ตามอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวมีแนวโน้มการแข่งขันรุนแรงขึ้นตามลำดับ มี

การเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วและมีความอ่อนไหวง่ายจากปัจจัยลบทั้งภายใน และภายนอกประเทศโดยไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ สถานการณ์และผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงนี้ถือเป็นความท้าทายต่อการท่องเที่ยวของประเทศไทย¹ ดังนั้นการท่องเที่ยวจึงเป็นยุทธศาสตร์หลักในการสร้างรายได้ที่เป็นเงินตราต่างประเทศให้แก่ระบบเศรษฐกิจประเทศอย่างเห็นได้ชัด จึงส่งผลให้มีความสำคัญในการเสริมสร้างขีดความสามารถในการแข่งขัน เพื่อช่วงชิงส่วนแบ่งตลาดท่องเที่ยวโลก โดยเฉพาะประเทศในแถบเอเชีย และอาเซียนต่างกำหนดกลยุทธ์ทางการตลาดเพื่อดึงนักท่องเที่ยวทั่วโลกเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศตนเพิ่มมากขึ้น ภารกิจด้านการท่องเที่ยวจึงเป็นภารกิจที่ถูกผลักดันคลมกลืนไปกับการพัฒนาประเทศในทุกมิติ ดังนั้นการกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาของประเทศต่างๆ จึงได้มีการบูรณาการงานด้านการท่องเที่ยวเป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนาเศรษฐกิจ ซึ่งหากประเทศใดมีแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศที่ชัดเจน บนพื้นฐานของเศรษฐกิจที่เข้มแข็ง โครงสร้างพื้นฐานที่ดีทรัพยากรธรรมชาติมีความอุดมสมบูรณ์ และบุคลากรภาคการท่องเที่ยวมีศักยภาพด้วยแล้ว เป็นปัจจัยสำคัญที่จะช่วยผลักดันให้ประเทศนั้นๆ มีข้อได้เปรียบในการแข่งขันและสามารถพัฒนาการท่องเที่ยวของตนให้เติบโตได้อย่างมั่นคง

การท่องเที่ยวนับเป็นอุตสาหกรรมสำคัญที่นำรายได้เข้าสู่ประเทศไทยและยังช่วยพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม ด้วยการนำเอาทุนทางวัฒนธรรมมาเป็นจุดขาย ทำให้ประเทศไทยปรับทิศทางการส่งเสริมการท่องเที่ยวโดยใช้อัตลักษณ์ของประเทศ เช่น เน้นเป็นการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม โดยใช้อัตลักษณ์ของสังคมไทย เพราะการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมจะทำให้เศรษฐกิจของชุมชนได้รับเป็นการจ้างงานและมีรายได้ที่สูงขึ้นควบคู่ไปกับการคงไว้ซึ่งสภาพแวดล้อม ตลอดจนรัฐบาลได้ส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างเป็นรูปธรรม ทำให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางและเมืองหลวงของการท่องเที่ยวแห่งเอเชีย (Tourism Hub and Capital of Asia) ดังนั้นการท่องเที่ยวเป็นกิจกรรมที่สามารถนำ เงินตราต่างประเทศโดยไม่ต้องพึ่งพาการนำเข้าเครื่องจักรและวัตถุดิบจากต่างประเทศ การท่องเที่ยวก่อให้เกิดการจ้างงานการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน การค้า การลงทุน การพัฒนา การกระจายรายได้ การอนุรักษ์ ศิลปวัฒนธรรมของประเทศ การท่องเที่ยวคิดเป็นประมาณร้อยละ 9.62 ของ GDP ของประเทศไทยการท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมที่เป็นรากฐานสำคัญ ทางเศรษฐกิจของสังคมไทยในปัจจุบัน อุตสาหกรรมท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมที่มีความสำคัญต่อการจ้างงาน โดยในหมวดของโรงแรมและภัตตาคารเมื่อปี พ.ศ. 2553 มีการจ้างงาน 2.65

¹ เจษฎา ขวัญเมือง. ปัญหาและสถานการณ์ท่องเที่ยว. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก:<http://tourismatbuu.wordpress.com> [2559, 27 ตุลาคม].

ล้านคน หมวดยุทธศาสตร์ คมนาคมและคลังสินค้า มีการจ้างงาน 1.11 ล้านคน² ด้วยเหตุนี้ประเทศต่างๆจึงเห็นความสำคัญของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวว่ามีส่วนช่วยในการกระตุ้นเศรษฐกิจ และในภาวะที่เศรษฐกิจของโลกประสบปัญหาทางเศรษฐกิจหลายประเทศก็ได้มีการนำเรื่องการท่องเที่ยวมาเป็นเครื่องมือในการกระตุ้นเศรษฐกิจของประเทศ อาจมองได้ว่าธุรกิจนำเที่ยวและอาชีพมัคคุเทศก์เป็นธุรกิจที่ช่วยสนับสนุนฐานะทางการเงินและฐานะทางเศรษฐกิจของประเทศ ทั้งเป็นการกระจายรายได้ การสร้างงานสร้างอาชีพ เป็นต้น จึงเป็นการสมควรที่จะนำธุรกิจนำเที่ยวมาทำการศึกษาถึงสภาพปัญหาในการควบคุมการประกอบธุรกิจนำเที่ยวและอาชีพมัคคุเทศก์เพื่อประโยชน์ของผู้ที่เกี่ยวข้องทุกฝ่ายไม่ว่าจะเป็นภาครัฐหรือภาคเอกชน ทั้งนี้ด้วยเหตุที่ว่าทั้งภาครัฐและภาคเอกชนย่อมมีบทบาทและหน้าที่ในการรับผิดชอบต่อธุรกิจนำเที่ยวร่วมกัน กล่าวคือต้องให้ความร่วมมือซึ่งกันและกัน พึงพาอาศัยกัน เพื่อวางรากฐานในการดำเนินงานแก้ไขปัญหาต่างๆ และเพื่อควบคุมธุรกิจนำเที่ยวและอาชีพมัคคุเทศก์ให้สามารถดำเนินธุรกิจไปอย่างราบรื่น

การประกอบธุรกิจไม่ว่าจะขนาดใหญ่ หรือขนาดเล็ก ไม่สามารถทำได้เพียงคนเดียว จึงจำเป็นต้องมีผู้ร่วมงานและผู้ร่วมงานในที่นี้บางลักษณะเข้ามาในฐานะ ซึ่งเรียกว่า ลูกจ้าง ที่ได้เข้ามาช่วยเหลือในการปฏิบัติงาน เพื่อให้ธุรกิจนั้นเจริญรุ่งเรืองและสำเร็จดังความมุ่งหมายของเจ้าของกิจการ เมื่อนายจ้างหรือเจ้าของกิจการได้มอบหมายกิจการใดให้ลูกจ้างทำงาน นายจ้างก็ได้รับประโยชน์ในงานนั้น หากลูกจ้างไปก่อให้เกิดความเสียหายแก่บุคคลอื่น นายจ้างก็ต้องรับผิดชอบ อันถือได้ว่าเป็นการสร้างความเป็นธรรมให้แก่สังคมมิฉะนั้นก็จะเป็นกรณีที่ว่าเมื่อนายจ้างได้ประโยชน์แล้วจะถือแต่ประโยชน์โดยฝ่ายเดียว ในส่วนที่ลูกจ้างกระทำไปหากเสียประโยชน์ของนายจ้าง นายจ้างจะไม่ยอมรับผิดก็จะก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรมแก่บุคคลอื่นซึ่งมิได้เข้ามาเกี่ยวข้องด้วยในธุรกิจนั้น ความรับผิดชอบดังกล่าวนี้ได้บัญญัติไว้ใน ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 425 ว่า “นายจ้างต้องร่วมรับผิดชอบกับลูกจ้างในผลแห่งละเมิด ซึ่งลูกจ้างได้กระทำไปในทางการที่จ้าง” ส่วนการเป็นนายจ้างลูกจ้างกันหรือไม่ ต้องพิจารณาตาม มาตรา 575 บัญญัติว่า “อันว่าจ้างแรงงานนั้น คือสัญญาซึ่งบุคคลหนึ่ง เรียกว่าลูกจ้าง ตกลงจะทำงานให้แก่บุคคลอีกคนหนึ่ง เรียกว่านายจ้าง และนายจ้างตกลงจะให้สินจ้างตลอดเวลาที่ทำงานให้ ดังนั้นนายจ้างจะต้องรับผิดชอบร่วมกับลูกจ้างต่อเมื่อผลแห่งการละเมิด ซึ่งลูกจ้างได้กระทำไปในทางการที่จ้าง ซึ่งหมายความว่า ลูกจ้างกระทำละเมิดต้องเป็นผลจากการปฏิบัติงานตามที่นายจ้างมอบหมายหรือตามหน้าที่ของลูกจ้าง หรือลูกจ้างทำเกินอำนาจหน้าที่ที่

² เทิดชาย ช่วยบำรุง. (2557). แนวทางการปฏิรูปการท่องเที่ยวประเทศไทย. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก :

นายจ้างมอบหมาย แต่นายจ้างยินยอมแล้ว หรือนายจ้างมอบหมายงานนอกหน้าที่แต่ลูกจ้างยอมทำและ นายจ้างให้ความยินยอมด้วย หากลูกจ้างไปทำละเมิดขึ้นนายจ้างก็ต้องร่วมรับผิดชอบกับลูกจ้างด้วย เพราะถือว่า ลูกจ้างได้กระทำไปในทางการที่จ้าง โดยสามารถแบ่งปัญหาที่เกี่ยวกับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวที่เกิดจากการกระทำของลูกจ้างนั้นอาจไปส่งผลกระทบต่อสิ่งต่างๆ ดังต่อไปนี้

ปัญหากรณีความเสียหายเกิดขึ้นเพราะบุคคล หากนักท่องเที่ยวได้รับความเสียหายอันเกิดจากการกระทำโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่อของผู้ประกอบธุรกิจ ในอุตสาหกรรมท่องเที่ยว นักท่องเที่ยว นั้นอาจฟ้องเรียกค่าเสียหายโดยอาศัยมูลละเมิดตามกฎหมาย มาตรา 420 ได้ แต่กรณีประมาทเลินเล่อ นั้นประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มิได้นิยามความหมายไว้เมื่อเทียบเคียงกับการกระทำโดยประมาท ตามกฎหมายอาญา แล้วอาจกล่าวได้ว่าหมายถึงการกระทำโดยไม่จงใจแต่ไม่ใช้ความระมัดระวังซึ่งบุคคล ในภาวะเช่นนั้นจะต้องมีตามวิสัยและพฤติการณ์ เช่น มัคคุเทศก์ไม่ระมัดระวังในการนำนักท่องเที่ยว เดินทางจนทำให้ประสบอุบัติเหตุ หรือกรณีผู้ประกอบธุรกิจ โรงแรมร้านอาหารหรือสถานบริการที่มี สถานที่จอดรถให้ผู้มาใช้บริการ และคอยแจกบัตรสำหรับรถผู้มาใช้บริการเพื่อตรวจสอบการเข้าออกแต่ ยกเลิกวิธีการดังกล่าวเป็นเหตุให้คนร้ายออกจากที่จอดรถได้ง่ายขึ้นการที่รถผู้มาใช้บริการสูญหายจึงเป็น ความประมาทเลินเล่อของผู้ประกอบธุรกิจนั้น จึงทำให้เกิดปัญหาว่าผู้ประกอบธุรกิจ ในอุตสาหกรรม ท่องเที่ยวที่การกระทำโดยไม่จงใจแต่ไม่ใช้ความระมัดระวังทำให้เกิดปัญหาในการพิสูจน์ความรับผิดชอบ ละเมิดนั่นเอง

โดยความรับผิดชอบละเมิดที่เกิดจากลูกจ้างของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว นั้น ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 420 บัญญัติว่า

“ผู้ใดจงใจหรือประมาทเลินเล่อ ทำต่อบุคคลอื่น โดยผิดกฎหมายให้เขาเสียหายถึงแก่ชีวิตก็ดี แก่ร่างกายก็ดี อนามัยก็ดี เสรีภาพก็ดี ทรัพย์สินหรือสิทธิอย่างหนึ่งอย่างใดก็ดี ท่านว่า ผู้นั้นทำละเมิด จำต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนเพื่อการนั้น”

จากบทบัญญัติตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา 420 จะเห็นได้ว่าเมื่อบุคคลใดทำให้ บุคคลอื่นเสียหาย ผู้กระทำต้องรับผิดชอบ ความรับผิดชอบมีความหมายอย่างไร โดยทั่วไปความรับผิดชอบ คือพันธะของ บุคคลที่จะต้องได้รับ โทษหรือผลร้ายอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือจะต้องช่อมแซมความเสียหายอย่างใดอย่าง หนึ่งที่ตนได้ก่อให้เกิดขึ้น เพราะได้กระทำการแตกต่างไปจากบทบัญญัติของกฎหมาย เป็นเหตุให้เกิดความ ไม่สงบสุขในสังคม หรือได้กระทำให้เพื่อนบ้านได้รับความเสียหายโดยที่ตนไม่มีอำนาจกระทำได้ ความรับ ผิดนี้อาจเป็นความรับผิดชอบศีลธรรมหรือความรับผิดชอบตามกฎหมายก็ได้ วัตถุประสงค์และบทบาทของ กฎหมายละเมิด ในทางปฏิบัติกฎหมายละเมิดมักจะถูกใช้เป็นเครื่องมือทางกฎหมายสำหรับเยียวยาหรือ

ชดใช้ความเสียหายที่เกิดขึ้นแก่ผู้ที่ถูกละเมิด คดีละเมิดส่วนใหญ่จึงเป็นคดีที่ผู้ถูกละเมิดฟ้องเรียกค่าเสียหายเป็นตัวเงินจากผู้ทำละเมิดเพื่อชดใช้เยียวยา (Compensate) ความเสียหายที่เกิดขึ้นกฎหมายละเมิดยังมีเจตนารมณ์และบทบาทที่สำคัญ ได้แก่ การป้องกันอุบัติเหตุอุบัติภัยในสังคมให้ลดน้อยลง (Prevention of Loss) และต้องก่อให้เกิดผลในทางยับยั้งการกระทำที่ผิดกฎหมายหรือพฤติกรรมอันตราย (Deterrent Effects against Unlawful or Dangerous Conducts) ในสังคมให้น้อยที่สุด

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาความเป็นมา แนวคิด และทฤษฎีเกี่ยวกับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว
2. เพื่อศึกษามาตรการทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการกระทำทางละเมิดของลูกจ้างของผู้ประกอบธุรกิจ ในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศ
3. เพื่อศึกษาวิเคราะห์ความรับผิดชอบทางละเมิดที่เกิดจากลูกจ้างของผู้ประกอบธุรกิจในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว
4. เพื่อเสนอแนะแนวทางที่เหมาะสมในการปรับปรุงกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการกระทำทางละเมิดของลูกจ้างของผู้ประกอบธุรกิจในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของประเทศไทย

1.3 สมมติฐานของการศึกษา

ภายใต้พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. 2551 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2559 เป็นกฎหมายหลักที่ใช้กำกับดูแลการประกอบธุรกิจนำเที่ยว โดยมีการควบคุมการประกอบธุรกิจของผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวเป็นหลัก แต่ในพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. 2551 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2559 บัญญัติถึงความผิดทางละเมิดที่เกิดจากธุรกิจนำเที่ยวหากเกิดขึ้นระหว่างผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวกับนักท่องเที่ยว ไร้อย่างกว้าง จึงทำให้เกิดปัญหาว่าผู้ใดที่จะต้องรับผิดชอบหากเกิดความเสียหายในทางละเมิด เพราะกำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวต้องไม่กระทำการใดอันจะก่อความเสียหายแก่นักท่องเที่ยวเท่านั้น จึงควรให้มีการบัญญัติความรับผิดชอบทางละเมิดของผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยว ไร้อย่างชัดเจน ว่าการกำหนดการพิจารณาขอบเขตของทางการที่จ้างจะพิจารณาจากหน้าที่หลักของลูกจ้างว่าการละเมิดนั้นเกี่ยวกับหน้าที่หลักหรือไม่ อีกทั้งควรนำบทบัญญัติเกี่ยวกับหลักผู้ประกอบธุรกิจอุตสาหกรรม

การท่องเที่ยวมีหน้าที่จัดให้มีความปลอดภัย รวมทั้งมีหน้าที่ในการคาดการณ์ถึงเหตุอาชญากรรม โดยจะต้องรับผิดชอบในมูลละเมิดต่อนักท่องเที่ยวก็จะทำให้พระราชบัญญัติดังกล่าวมีความชัดเจนมากขึ้น

1.4 ขอบเขตของการศึกษา

สารนิพนธ์ฉบับนี้มุ่งศึกษาถึงปัญหาความรับผิดชอบทางละเมิดของลูกจ้างของผู้ประกอบธุรกิจ ในอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ภายใต้พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. 2551 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2559 โดยศึกษาเปรียบเทียบกับกฎหมายของต่างประเทศในเรื่องเดียวกัน

1.5 วิธีดำเนินการศึกษา

วิธีการศึกษาจะใช้วิธีการค้นคว้าวิจัยเอกสาร (Documentary Research) โดยการศึกษาค้นคว้าซึ่งได้รวบรวมข้อมูลจากเอกสาร งานวิจัย คำพิพากษาของศาล วิทยานิพนธ์ บทความวิชาการ วิเคราะห์ข้อมูลจากตำรา เอกสารจากอินเทอร์เน็ต และเอกสารอื่นๆ ทั้งในประเทศและต่างประเทศ เพื่อนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ปัญหาเกี่ยวกับการกระทำทางละเมิดของลูกจ้างของผู้ประกอบธุรกิจ ในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงความเป็นมา แนวคิด และทฤษฎีเกี่ยวกับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว
2. ทำให้ทราบถึงมาตรการทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการกระทำทางละเมิดของลูกจ้างผู้ประกอบธุรกิจ ในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศ
3. ทำให้ทราบถึงความรับผิดชอบทางละเมิดที่เกิดจากลูกจ้างของผู้ประกอบธุรกิจ ในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว
4. ทำให้ทราบถึงข้อเสนอแนะแนวทางที่เหมาะสมในการปรับปรุงกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการกระทำทางละเมิดของลูกจ้างผู้ประกอบธุรกิจ ในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของประเทศไทย

1.7 นิยามศัพท์

“ธุรกิจนำเที่ยว”³ หมายความว่า ธุรกิจที่เกี่ยวกับการนำนักท่องเที่ยวเดินทางไปที่ท่องเที่ยวหรือเดินทางไปเพื่อวัตถุประสงค์อื่น โดยจัดให้มีการบริการหรือการอำนวยความสะดวกอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือหลายอย่าง อันได้แก่ สถานที่พัก อาหาร มัคคุเทศก์ หรือบริการอื่นใดตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

“นักท่องเที่ยว”⁴ หมายความว่า ผู้เดินทางจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่งเพื่อประโยชน์ในการพักผ่อนหย่อนใจ การศึกษาหาความรู้ ความบันเทิง หรืออื่นใด

“มัคคุเทศก์”⁵ หมายความว่า ผู้ให้บริการเป็นปกติธุระในการนำนักท่องเที่ยวไปยังสถานที่ต่างๆ โดยให้บริการเกี่ยวกับคำแนะนำและความรู้ต่างๆแก่นักท่องเที่ยว

“ผู้นำเที่ยว”⁶ หมายความว่า ผู้รับผิดชอบในการดูแลและอำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยวในการเดินทางไปท่องเที่ยวต่างประเทศ

“ผู้ประกอบการธุรกิจ”⁷ หมายความว่า ผู้ขาย ผู้ผลิตเพื่อขาย ผู้ตั้ง หรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขาย หรือผู้ซื้อเพื่อขายต่อซึ่งสินค้า หรือผู้ให้บริการ และหมายความรวมถึงผู้ประกอบการโฆษณา

“นายจ้าง”⁸ หมายความว่า ผู้ซึ่งตกลงรับลูกจ้างเข้าทำงาน โดยจ่ายค่าจ้างให้ และหมายความรวมถึง

- (1) ผู้ซึ่งได้รับมอบหมายให้ทำงานแทนนายจ้าง
- (2) ในกรณีที่นายจ้างเป็นนิติบุคคลให้หมายความรวมถึงผู้มีอำนาจกระทำการแทนนิติบุคคลและผู้ซึ่งได้รับมอบหมายจากผู้มีอำนาจกระทำการแทนนิติบุคคลให้ทำการแทนด้วย
- (3) ในกรณีที่ผู้ประกอบการได้ว่าจ้างด้วยวิธีเหมาค่าแรงโดยมอบให้บุคคลหนึ่งบุคคลใดรับช่วงไป ควบคุมดูแลการทำงานและรับผิดชอบจ่ายค่าจ้างให้แก่ลูกจ้างอีกทอดหนึ่งก็ดี มอบหมายให้บุคคลหนึ่งบุคคลใดเป็นผู้จัดการหาลูกจ้างมาทำงาน อันมิใช่การประกอบธุรกิจจัดหางานก็ดี โดยการทำงาน

³ พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. 2551 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2559 มาตรา 4.

⁴ พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. 2551 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2559 มาตรา 4.

⁵ พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. 2551 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2559 มาตรา 4.

⁶ พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. 2551 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2559 มาตรา 4.

⁷ พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2556.

⁸ พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 5.

นั้นเป็นส่วนหนึ่งส่วนใด หรือทั้งหมดในกระบวนการผลิตหรือธุรกิจในความรับผิดชอบของผู้ประกอบการ
ให้ถือว่าผู้ประกอบการเป็นนายจ้างของลูกจ้างดังกล่าวด้วย

“ลูกจ้าง”⁹ หมายความว่า ผู้ซึ่งตกลงทำงานให้นายจ้างโดยรับค่าจ้างไม่ว่าจะเรียกชื่ออย่างไร

⁹ พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 5.